

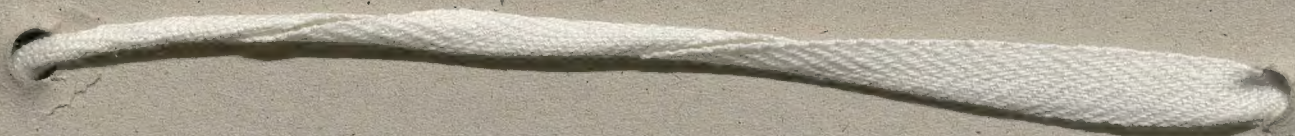
11447

Bibl. Jag.

t. 1-3.

II

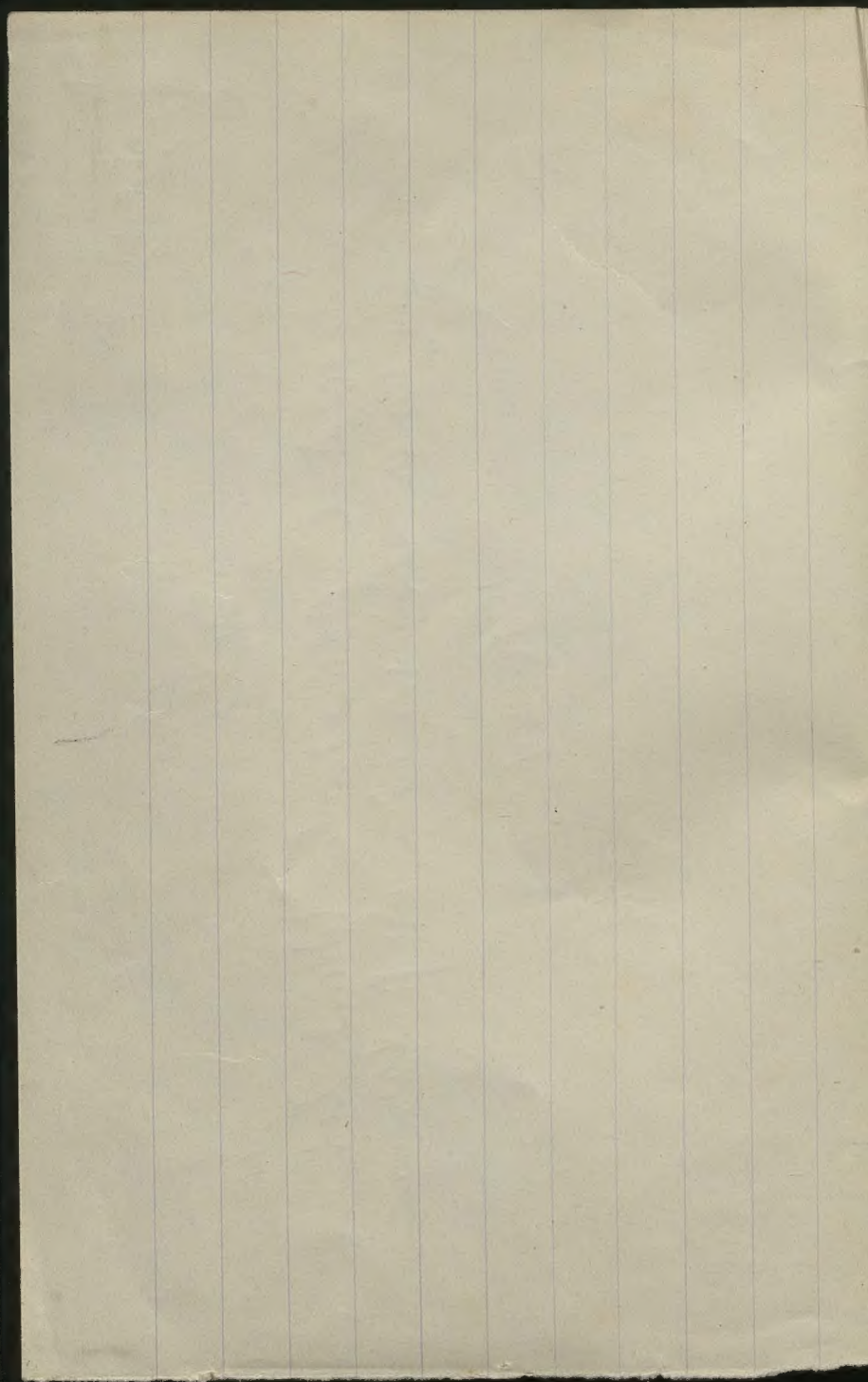
[ad e?]

26

Monstrel *Struickula* *lancifolia* L.
(*terrestris*) *in* *arte* *de* *proliferare*

10/8 59

~~10/8~~

pełen zabaw balów i rozrywek Księżek
po raz pierwszy użycatam. Dorostałam w
lata iatoby narodowej. ~~Podobnie~~ nie wie,
dziatam nawet ścierających opóś na
lekezi. Ten rok pierwszy zabaw posta,
nowit o mej przystosii i dat piękne
i uroiste radami aniota stroza artz,
ty. — On znówu miał dar miłoszty
menucania się z pełnego usposobienia
wdrugii. ~~si~~ Umiał być nadchmionym,
powierzym, oalemi cesotym, ścierzą,
zym, newnym i okunonym, wszysko
płynym schem. Treba było wielkij
elastycznosci umysłu aby za nim w
tych metamorfozach chwycić podgrai.
Na dzień 10^{ty} lutego oznymaliśmy zaprowe,
nie na bal do Blumenfeldów. A pannami
były domu rostawatam o muryhelnych sto,
sunłach. Dowiej mi było balo na ten
kronawat ale si to irracelnie patrzyli, nie

wypadato odmówić. Wybraliśmy się więc.
 Biata mojej sultnia z różowymi świecami
 kandelabrami które mi otóżem przyniósł
 miata wcale jego dwania „cudowni” „ozglę”,
 dai. Wstodym był sam kumore, kaneył
 rapamiędale. Było kilka ładnych panien,
 między nimi najbardziej mi się podobala
 wirka pusta Hönigsmana, młodziutka,
 pełna gracji. — Waleu cancan tak im
 było ładnie z otóżorem. Pojaje mi się że
 jeszcze dziś widzę jej zgrabne nóżki w
 białym attacie pływające woda nioze.
 O 4^{ty} odpuchaliśmy do domu.
 Był to ostatni bal w onym pamiętnym
 bo jedynym w mem życiu weselnym karna-
 uale. — Na drugi miał otóżur ofe-
 chai. Mówił o tem z ralem, narat się
 rozumat, wlekat a mui mi przysło
 na myśl między rapstai ile orego mi
 mógł wstac we słowici.

3

Daleko och daleko później dowiedziałam się
że brat zasobów spowodował to pierwsze na-
we rośnięcie. — Zjechał do swego ulocha-
nego przyjaciela Stanisława Tar-
nowskiego do Smiatynki. — Mówił jednemu
mi albo omarzyć brat przyjaciół. —
Miał być more ciwienka do Włórego
przyjacieli kusięć się zaczęły się przy-
mawaty, ale dla tego że to był naj-
mniejszą i najszlachetniejszą z tych
w rośnawali i Arthurem w kłótniach
stosunkach. Wpływał na niego on-
późny w tym kierunku i ma zdanie
stanu z stawa wobec narodu a z
dużo przed Bogiem. Imali się z lud-
dotopięć bo z Włówa perure, sieste
a najczystsze wzięty ich wspomnienia
pożycie i sympatye. — Smiatynka wspomni-
nat zawsze jedyń przyjaciel i jedyną siłą
swego życia a wardenstwo Stanisława, Władysława

i Marya Jarnecka też bluzę byli jego
sercem. — Długolnii panie Maryę uwiel,
biat. Była to osoba sarkiej stodoły amils,
kies, sarkiej dobroci ie upetnie wyna,
gradraty brack urody — wspominał ją
często z prawdziwą cnotością. Do tych
to serdecznie ułechanych wzbierał się str.
dwi z bólem serca. — Ja z goją mi smuci;
tam się rozstaniem. Wli widziałam jak
to będzie. Proszę nie na dugo! —

17^{go} lutego ołłota 10^{ty} rano upadł do nas. Do
Kłostkiem porzegnaniu, podcas Kłostego sta,
tam jał z drewna mi stępa i mi wile
wiedze co się Kłost mni dzieje, Arthur.
ucisłat matki, policat im mni &
moj spokój i ożegści po tyżie raz.
Prosit aby go wspominał, abym go nie,
zapomniata i wzbijał.

Wierstami so jałby męty miż owiat, ni
miatam ja chwila parnej.

Matki odelchacz — stosunek nasz, stat

5
się jaski' swobodniejszy.

Razem korespondować z Włodkiem dowiadując
się o strukture - otrzymywałem wiadomości -
Wszystko mi to było obojętne - widziałem
o wiele więcej niż się mogły dowiedzieć
to od niego samego. —

Pewna była posiadania całego serca jego,
myśli wszystkich i namiętności była.

Długo i mi bezkrytycznie za nim wcale.
Przez obecność jego, atmosfera domu nasre,
go stała się takła duszna, matki niera,
dowolone, on zaś w tak nieustannem
naprężeniu otrzymywał mój zbyt mło,
długo umysł i po wyjeździe jego wypoczy,
wałam niejako, choć w jaski' smut,
nej starej pomyśle. —

Długo opierał się matki abym przysłała
do struktury a i ja z nieśmiałością nys,
latam o tem. Dopiero gdy on sam
rozpierał i nadziewał chciat re
wsi powracai, dopiero pod tym naci,
kim powolity.

Listy jego mam wyśłać, tylko jako
 dopełnieniem ich, piszę te moje notatki.
 Muszę prawie ożgnąć się. Kłónię się
 święta Wielkonoce. Mówi orestyś b's,
 to, bardzo już pragnęłam aby przyszedł
 ale mi napisałam tego ani słowa, z
 obawą aby to moje iżenie mi przes-
 wało przez jatkę.

25^{ty} marca była do Kwiłta niedziela -
 Konwiktorki przewiercały się do domów
 ich było u nas. Wzięłam z Kwiłta
 około 16^{tej} rano i czystałam w salonie.
 Nagle przypomniałam sobie że jeszcze
 mi przysłałam sługę czy podarować mi,
 bytności mi przysłała kłosa do mnie.
 Prebiłam wstąpić i sieni już o drzwiach
 od zanku przez szybę uprzątnę. Strzela.
 Wpadł do sieni pochwycił moje ręce
 całując je jak malony. Ja zaś tak by-
 tam radością sercem przejęta że rno,

wie słowa odmówić mi mogłam — miałam
bardzo mało czasu. Byłam smutna i nie
w głowie, jak to dawniej i teraz tak
łatwo z radością umierałam. —

Do chwili oporządzenia ale nie mo-
głem. Rozmawiałam go do matki on
opowiadał żwwo, wesoło, pytał i mnie,
ciekawie odpowiadał, mówił inowu.

Głaskał matkę - widać było, miłował
 sprzął Marię - ja patrzyłam, słuchałam
 była była męcząca. Tyłko mi się
 to i mi może mówić.

[The page contains several lines of dense, illegible handwriting, likely representing musical notation or a highly stylized script.]

[illegible]

ie. Koblicina stanęła zasapana wystraszona
na zostupiatemi oczyma. Złota się..
„Ło Ło pa-pa-panu ~~po~~ głowie, tak czo-
wikła przesrażył niepowodzenie!”
„Powiedam wam babo że właśnie mam
sukcesie do niepowodzenia, właśnie
teraz przez niepowodzenie takli jestem
wesoły.” — Baba Kochata go bardzo a
chyląc mu się kolan mówiła wesoła
mieszk Boż daję tak, cześć daję i ty
„Oj Ło Ło!” wotat wesoło, a tu mass
„Babo ciem się i ty i nucił jej piewnie.
Kara jak, pomiędzy wielkiego tygodnia.
Dano przygotowania gospodarstwie a wesoło,
tutaj wesołości z mamą na wesołość
mell. Główna wiozna była — między ani
stawa ~~nowa~~ już jeszcze miał i kochali.
Zabraliśmy kłębik coty. Chodząc po
bregu gór pobrykaliśmy na miasto u
skop narzek, uśmiechaliśmy się do siebie.

141) *Wierzęciom wierny na świecie i wierny
w sercach naszych.*

La povera sem rastata e domo abnys
mi dua mirtowe dnea Moryth No,
rony Warda rastaniata cate oltro.

Był to dar matki Dorcy, z Dymisk na
święta przystany. Uściśniętym drzewa
a cioskur nacinał o wiśnie, długie
wiszące gałązki na moją gwiazdę.

"Proszę cię dziękować," mówił serdecznie
powiedzieli mi pod temi drzewami
ie mi, Kochasz. Powiedzieli mi to raz
po raz — idą mi się, i mi ~~się~~ ino.
tak to dawno temu! — Także mi trudno
było powiedzieć to o ówczes. — "Tęże ~~proszę~~
~~nie~~ za mną w powieści" mówił z
złoty. — "Dobrze." — "Strasze, Kochasz
ci i będę swoją żoną." Powiedziałem za
nim postawienie choi cicho. — "No tak —
okropne dziecko z ciłki, takci cudowni
takci cudowni," mówił zaciągając dym.

We wtorek już się rozpoczęły na dobre świąt,
świeże przygotowania gospodarskie. W domu
naszym żmii ciężkich spowodowano się jeszcze
świętne wile wymagane zachodów.
Stróżki zrowat cały dzień a ja mu gratam
nowo zgrucione dwa polonery. Chopina i spie
wałam Schumanna ulubionego mu nadzwyst,
No. Alboż mu była piosenka „Itus der Heimet
hinder den Bäumen roth.“ Zachęcał się
mnie. Gratam a kompaniament a on
spiewał. Bardzo czystym choć słabym głosem.
— Czesło musiałam mu być piosenka „
naci...“ To nily „Świąt Dwie“ o Kosciele. „Jeszcze...“
W świątę przypiechał do nas na święta mój
brat ciocierny Edward Koczynski z Kwa
łowa. Ucieszyłam się serdecznie, kocha
łam go jak brata a opadł na petli
miszpodnawie. Włać radość, pyłania śmie
chy. Tyłko jemu wroćcie miemity był
ten wółlarowany naręsony. ~~Wszystko~~
~~nie było już tak jak dawniej~~

~~Wszystko to było dla niego wielką
 trudnością, ale w końcu udało mu się
 uzyskać to, czego potrzebował.~~

~~Młody człowiek był bardzo młody.~~ Teraz
 przyjechał z dyplomem kharshim.
 Chciałabym być chrześcijaństwem mi było pewne,
 uszedł rano, pocatował mi w czoło
 jak zwykle na dzień dobry i zapisał
 z wdzięcznością, które wtedy mi było mi
 doświadczenie. „Czy było by bardziej mroźne,
 słowem! — Czy on ci kiedy uszedł słowem?” —
 — „Jestem mroźniejsza” odpowiedział i po
 nym odciśnięciu dymu „jestem tak
 mroźniejsza, że gdy był byłem na całej
 ziemi — to wystarczy.”

„A! to i ja jestem mroźniejsza” dodał
 sardonicznie przechylając głowę.

Później ~~znowu~~ w trojki pomagaliśmy obierać
 rodzynki i między do pieczenia.

Arthur zaproponował abymy oboje wzięli
~~prezysu~~ przepis własnoręcznie jakiego ma-
nuskryptu przysłał. Skąd to na międało,
wym. Arthur, taki długi — usiadł na wie-
ni na środku łóżka z domię, i walcem
zapalczkiem uciął masę z inżynierem,
mi które oddawał. Mimo dokładnego
brzmienia się przepisem manuskryptu i blachy
wyjść mi chciało i musiał być zgodzony
tytuł o formie Mary. Arthur stwierdził
że był doskonały i cieszował nim więcej
właśniejszych gości. W piątek stwierdził
przyjętym w tej pogodzie po Bożym grobach.
Stwierdził Mary, która Bernardynów
Jeruzolim, Dominikanów i Kaplice Bo-
mów i Sacre Coeur. Płot piątek powrócił
my do domu i zastaliśmy ogromny śnieg
już ułożony z świeconem. ~~Wszystko~~
Bał o bratych crepach, manuskrypt, mi-
sowa, kaski. — Obfitość tego była. Do-
perce i Matka Dora patrzyła na prz,

smaków przystata.

Dominiłamin Kr. Florentyn Lichendoot
Kadecheta pensjonatu przysłał swięci.
Wtedy strachu niepostreżenie ustawił irod
swięconego, obrar Małki Boskiej Kopy z
Bellina robioną przez niego o Penzji
i prosił aby i ja poświęcił.

Ojciec do dla mnie niepodrzucał, jak
robił rany. własnie na ten dzień, aby
obrar w domu mógł być poświęcony.
Podczas gdy Księżdz odmawiał modlitwy
zastawiając stonice obłogto promieniem
przez szereg jutrki i padło na obrar uro,
czystym blaskiem.

Potem izrenia pierwszego Księdza Kłórego
strachu wyzatonat serdecznie.

Chwilę później szat zastłopotany przed sym
obrazem i zadumał się głęboko. „Chciał
być aby ci moja Boria stręga a boję się
dai ja tobie. Mówię ci to mi dobre — Co
do cię, saki przegony jestem. —

12
Po chwili śmiejąc się serdecznie zawołał
ucieszonej ach! jak wam to zrobię. Dam ja
cioci i poproszę aby sobie darowała — to
doskonale! Już mi będzie tej wroty!
i pobiegnę do cioci Tomaszki jej swój wy-
bieg. — Sam nad brakiem wstąpił gwałtem
i zawiązał mi ten obras. Stał się
przed nim szorstki, wieniec pętyda,
ja, na obras i na siebie wrażliwość.
W sobotę rano, waine sprawy, Krawcowa
przyniosła mi miłośnię, sukienkę jedwab-
ną do przymierzenia — szła się podobatam
jemu w tym stroju. Edward mowa ~~przyniosła~~
~~przyniosła~~ zartował, że mi o nim brzydko,
że mu się wcale nie podobam. —
Oni nam obojga wesole było bardzo mimo
myślnej poręczy i powoda że nielubi moją
mi oglądali, że jestem narzeczoną a
był Arthur mówił o tem Karolowi.
Chcieli na co brzyt, ale jakby pewne
były jakiejś przesłanki, szła ani ze mną
ani z nikim o tem mówić mi chcieli.

19
I choć uroкови jego mi umiał się
opieki, przecie czuliśmy tę miłościwą
oprzęgę. Mierzą strach i imięchem
powołanat "Hobaczysz drucisim, mępa,
dai' będą za mną — blyko mi razar!"
Weczołem posiliśmy z mamą na plac
kulturalny robaczysz ~~mępa~~ mępa. "To piękne
radosne święto umartych" mówił strach
"o imię tego święta robaczysz się z wryt"
Wimi ale — oby najpiękniej! — Weczo
wznalarzem w szabytjernych wykarach
i malane najdłużej żyje. Wzobraci sobi
Leonardo umart mając lat 80. i to
na drumę. Prawdopodobnie byłby jeszcze
żył dłużej, jak mnostwo innych. Powia,
dam ci ze wszystkich rzeczy najdłużej ży,
ję. Skoro wrócimy narzucę ci jał oba,
je będziemy na starości wyglądać. Istot,
mi byłbyśmy wrócili o kilka chwil narzuc,
wat nasze portrety przyszłości.

15

Tę sawne będniesz ożerna i malane aj wier
nie będa malowai — naturalnie ci klóym
porwoły. Będniesz ejli — och! bardzo bar,
du stago. Kobaczyn — szall jalk w bajce.
Wiewór przysto kilku panów. Murzłowali,
my. — Wmiedziły po ramnej masy abra,
tam. Łę niebiestka, satknie, maalki przynę,
drity szit i krapianem jadłem w salonie
i sarar szę pierwszy ciotkno przynędt
jokisimz z sobą faję nie mówię ani słowa.
— „Przebiecie druciszcie” mówił sławiając
salongk, orz szę sobie niżej mi przysta ocho,
szę powatowai mi, ? — „Nie.” — „odpowiedzia,”
tam szę szę. — Wszęzt ramionami
klaszę w palce po swojemu — objęł
mę nagle i powatował w usta. — „O! szall
widnie. O! szall, zabawnie, i aj dotąd mi
powatowatem druciszcie moje. — Małcz
szę, co szę sobie myślisz ?” — „Nie, nie
dne, — no! no!” — „wotatem odsuwając
go. — „Nie, no! szę mówit imięję szę
wosoto” — „mój szę kwiakłku brat.” — „O! ja

się mi ciekawę tego."

Ola ołna ubrał mi na święta ślicznemi
kwiatami. po nad nimmi. Wzrostł miśto
we ciewa matki Dorz.

Później mnóstwo osób się reszto, panien, ^{Włk}
między innymi by dr. Katuskie zaczęły się
sanie w biaty dzień i parę godzin bardzo
wesoło nam reszto. Przedwieczorem spacer
a potem ~~stoją~~ balowz śmiały i poje-
chaliśmy na prosiory wieczór do p. Stęperjer
Włora mnie i ciotka od najmłodszego dzie-
cinstwa enata. Był to wspaniały bal.
Bardzo nam się salony strojne dziewczynami ^{sukienki}
~~podobały~~, doskonała muzyka, interesujące
towarzystwo literatów i artystów i etate
z własnych owoców ubierane sprowa-
dzanemi wienkami fiołków i Jarmy. —
Tanczyliśmy ochoczo. Przy herbacie popru-
łam sobie jedenak humor niefortunnym
konceptem. — Znajdował się w towarzyst-
wie adwokat Białostocki, utomiony odwarzem

14
brzydki i etosowy. W chwili mezt jallus
Klary dowcip jall rakiety, przez siostrę.
Chce osobiscie mi bytym drasnieta ale gnie
wał mi ten grom ~~złoty~~ ^{złoty}. W jednej chwili
wymodelowatam z chleba jego potworną głę,
wz nadciatam na wodele i podatam pod
stołem Arthurowi. — Poiriność jego, wystawio
na była na nadto wielką próbę, aby się nie
pochwalić moim talentem i energią
— zaczął to eichacrem pokazywać. Od razu
zab mi się zrobiło, iem mosta Marynowi
Kalekwo chwyty nawet tak stoisliwą miś,
cilo dany. Wstalam odebratam Arthurowi
to drut miorowagi mojej i nacitam
przez otwarte okno. „Dziś co by robić,
to dostanę — szkoda!” „wotał mi pocię,
sionę;” „Nie! to było miem dore i ile z mej
strony i dla tego ymascitam to.”
Marykatara była bardziej stoisliwa niż
to orgosko co on mówił a co mi się
tak niepodobało. — Byłam z siebie nieca
dowolona i kochała dla tego do końca wieczoru.

Pravda jakta Abpergerova miła, rozsędna i
uprzejma, mówitąm odcy do niego. Tak, ale
musze ci się przysnąć i po raz scenę, nie
potrafisz się interesować aktorką, ani chwi-
li jednej. Jestto utęsknieniu, nieprzeszkadzają-
na, ta miłośność, do istoty Kinget zada,
niem jest udawanie. Udawaj słabość
piękną, iść, airpinię, wozystko, a nie
oderwać się. Kto potrafi, więcej się
aktoremie czeje w prawdziwie. Prawe-
sz o roli byłto."

Na świadka się dostępną listy od Matki i
siostry struktura widać mię rodziną
mianem i serdecznemi słowami.

Goręco pragnęłam poznać je i pokochać.
Listy mi przysłały mi do serca - takie
jakieś siwiałowe. Matka pisała o balach
i swadach swoich, ~~jakto~~ mię to wesoło!
Kto chętnie je Kochać Konieczni. +
W pośredniem sprawitąm Priglas co się wzię.
Obłatam Edwarda w tuteż całą Monachę wódz

i mogo która stwo było przynęt — tak ie 16
natychmiast porwał się przebiec. Ale od
wesołał się gwałtem, takie do niego byłam
oblana. — W domu tym na pierwszym pię-
trze mieszkała znajoma pacjentka, wychy-
lata się z ganku aby spojrzeć na dół obłoki —
my tymczasem z gośćmi Dłabanek wódz na
kark jej wylali. — Strach z radością
kaskad w staniu i przepaszat je z gośćmi
rozmaitemi komplementami. —

Także to było zabawne! —
W pośrednim wieczor byliśmy znów na wie-
czorze u Tadeusza Lkolewowskich gdzie i
Matka Dora była. Mili oni stary dworak
Koto Głusiński. Mikołaj sam był wojak i dobre.
Był to tamny wieczor Korkumowicz ja miałam
zgrabny francuski Korkumowicz a str. rozprawa
się jak mi tamnie u niego. — „To niegodziwość
także się tamnie robić — przystajac się per-
ce na czele utraciłam. Och! a także pyn-
ny jestem kiedy się tak wygłupiam. Proban.
Kiedy głowę brzę także widocznie! Dobrze mi także!“

Tanierziliśmy a o paśmie spieraliśmy. i Róż iacił ichoma
na „Dziękuję o Jedynki meim”. — Pamiętam jeszcze
i owego wielkiego małego Tania w polskim białym
stroju i pana Tania zym pędzą na tła i Karłowca
postaci. —

Dziwni mi pamiętne czasem salki zgrane barne
mometka widzi się idąc z mini — o czarnej sukni
w popielatym kapeluszu i la ciemistą drogą do
ogrodu kofiełki wiodącą. Siadaliśmy tam razem
z mamą w ogrodzie, kolo nas biegali panterki
Włose Marmitam. Pojechaliśmy salki cen sławna
piórko i rękawkami za jego szary ogólny kolo
pelusz — nosić je zawsze potem.

Prosił abym mu na kolumna kartki zgrzeła
na obu rękach moje cyfry ręką zgrabną
i pytni się mini nierozumnie.

Orysował salki pełni. Jedyni na wstępnym
spacere „prosił się” jak mówi rękem.

Byliśmy też raz w ciaplarni kolumnarnego
ogrodu i siadaliśmy chwile na ławie
ogrodowej z Mąd mu pokazywaliśmy las
cesarski. Jedni fatu lato mieszkaliśmy.

i daliśmy tam pojeżdżać salki, murem snai
wzrostku miejsca jedni z igła drzew.

21

Winniciu był ciepły cudowny — a tożbyśmy dzień
naprawdę na cały dzień popołudniowy na balkonach
z mamią. Wybraliśmy się około 10^{tej}. — strachem
miał przybory rysunkowe — chciał abym przy-
nimł wyścisk z natury dopęta. Przygwoździł
tożbyśmy pracownicy naprzeciw chłodzi na wspania-
łość za pośrednictwem. Wyroczam — bardzo zadawałam
sobie pracę ale mi wcale mi się, minacowolna
wzrostem i byłam jego zachęcanie oraz mogły w
tej robocie całot dopatrywać.

W południe chłodzi w restauracji a potem spa-
cer, skiranie kwiatów chłodzenie po parach i
ogorach — cudowne. — On także był sam
wzrostem — jak zawsze. Był to i tak chwile
wspaniałej pamięci. —

W parę dni później był wykład Majera „wychowanie”
Przez akademię krakowskiej przybył z nim do Łowca
strachem pragnął na to bilety. Śmiałam się z niego.
„Czy czy persem ile wychowania? zaprzętałem go
„Czyli nie o sobie myślałem — byłam o tem
i godzinę wychowywać — dziękuję.” —

Okropnie się zaniżałam a on się śmiał
i brzękał po swymemu ~~zadowolone~~ i wesoło.

22
Wjbraliśmy się raz razieci szlony Reiningera i gościć
na Lechnitzki. — Miał pić kawa czarę, miedzy, starożytność,
ności, nowości i ciekawych przykazań i znaków
i igwe papugi. Latę po t dnia spędziliśmy
to wycieczką i zajęciem u uprzejmy profesor
uwręszliwiony paskarzał słomą i wycieczką
i mięt komplementa. — W końcu dwuliczy
do prapuz. Słonec nadawał namstrożyło się
i pociągło cię do góry cię do rożny.
"Cóż to za kolor był pior cię" zawołalam
zachwyciona! W tej chwili Arthur mięt
pobiegł do Reiningera prosić go o ten cię
papugi. Na mimotły wtedy nowa pociągła
do obraców, wrócił trzymając w ręce
ładne piórka i podaje mi je z triumfem.
wotat, mam dla cię w ci się tak podobat,
ale jak to pociągło bronitę swojej ^{owidolę} ~~kapelana~~
ładna elegancja mi walczyła by zajęć o
swoją pociągła kapelana!"
Pase, dni pierwszy był 14 maja. Wzięła dnia
wycieczki chętnie go miła pociągła wycieczki do
domu. Dla czego to, pytał cię, w dzień ma

za siebie? O! iacne, idę jutro do spowiedzi
i chciatętem się przygotować teraz. O to się
razem przygotowuję — pomóż mi, pojedziemy
jutro razem. — Uciszyłam się tem męmi-
nie, która mu była wzięcana że tak w myśl
moją trafił. — Uciszyłam obok siebie na sofie
wziłam „nastawianici Arystusa” i czytaliśmy
razem cicho stosowne ustępy. — „Jakiś to
słone, jakiś to słone” ruciał Arthur od czasu
do czasu. — O godzinie mojej poszłam — „Idź
teraz do domu!” pamiętam wszystko, jutro
powiem i będziecie szczęśliwy — o! ja która raz,
nie po sprawie szczęśliwa jestem! — Odrodę. —
Książkę zamiast tego stawia się sobie powiesz
złupioną, u siebie już go nigdy nie widziałam i tego.
Poszłam do katedry — Karolam poprosiła Ks.
Hannemana i spowiadałam się pierwszą
razem Arthura smutną wspaniałą postacią
Kłótnia przy konfesyjale — a ja modliłam
się gorąco o szczęście jego. W Kaplicy przeżył
i świętego sakramentu Kłótnię razem na
kolanach obłata i przyjmowali tajemnicie świąte.

Właśnie z pewnością najniebezpieczniejszą naszą chorobą.
 Pożysmy wrócili do domu Arthur Młotki przedtem
 a ja pocalowałam go w czoło - pierwszy raz. —
 Potem z "naśladowania" wyписаł to motto do
 zimowych wierszów: "Kłóżył się z gwałtownym
 wstępnym się zajmował". —

30 maja w nocnicy Konstytucji byliśmy na nabożeństwie
 i w nocy a na popołudnie dalszą podróż do
 Kę. Duro oświadczył z nami ale nie pamiętam.
 Właśnie, tak mi, on jeden byłby zajmował.
 Potem do lasu cesarskiego tam pierwsza
 szansa. Arthur odwiedził dom, wsiadł, siedział —
 siedział, siedział, siedział na murawie Włó
 starego porzucił Minnow i ruszył dalej przez
 pole do lasu Wierzyckiego. Wnioskuję tam
 latki i dni w ciemnym ogrozie. — Karar
 na brzeg ~~określonej~~ drzewo, gdzie Włóci, drzewo
 Kę wyszedł w łone i przy mojej. Arthur uwalnia
 je - wydobłż karar nożyła grzyb przed nim
 swoje i datę 30 maja. Słuchamy polaniamy,
 lasem, - abratam mi Mapelusz w paprocie.
 Dwa panów i towarzyszyło się o roślinach
 na prostopadłej drodze - śmiejąc się z tego.

Podem przyjeżdżamy do Marcemilli gdzie mama i
sługo i prowiandarni nadjeżdżają. Walsunce roz-
tornow, pasta i napoje, smiechy były - weselo - ale
mniego to mi pamiętane. - Po podwieczorku
pojeżdżamy dalej do brzoowego lasku - dżecanie tam
było, laska młoda, jechała z cieleności i my iśroń niej.
Stonice się chylito, i stądym czerwona męym blaskiem
oblata oborowisto namie pod brzoami. „Och jalla
iś by ciudna”, szeptał stróż, jall i Tuzana
obrazu wyjeżdża w tym świecie stolicie tam.”

Stonice raonto, a my wracaliśmy do domu.
Oboje jall sami - o głosnem gwaru i słowa
nysłwie. - Na wjeżdżali kapelusz zasknęły i
galzette leśnego błazna który u mnie przyjeżdżał
i rościł potem w domierce. 88 wyjechał i powrócił
do Smiatczki Konieży racęte roboty - Tarnowski
przyjeżdżał Konieży i ~~do domu~~ po niego - padniętym
z olina jall podrym naskom zgrabnie skrzyt
na wózku i umiłowat na zaskręci ulicy.
Krajatn przyjeżdżał do matki Dory z prośbą
aby do Dymist przyjeżdżała. Mława, odwieczna,
fiatrem ewana Mława miała przyjeżdżać
razem abym się z nimi mogła zabrać.

Rozgłoszenia mustinliw zabraty parę dni
 czasu 15to przybyła matka Dora i zabrala mię
 do siebie. O. Salla serdecznie byłam jej wdzięcz-
 na i mię, do Nohamych Dymist zabierate
 z gwaru i kwasu domu naszego. Tam
 Salla silniejsza, cicha wiosna była, jasniejąc
 i bry w pełnym kwiecie i serce Matki
 w Sall mię Nohai umiało! — Dobrze mi
 tam było. Noh przywał Sall często — ja Sallie.
 Innowitę mię o mię z Matką, to Sallie
 osobne serżicie patłigo w domu mię domawa-
 tam. — 22to spadeł śnieg na stopy — Sall i
 potamał cieżarem krewy pełne kwicia.
 Mijały tygodnie. 18to czerwca zupełnie niepo-
 dzielnie przyjechał Arthur. Zobaczyłam go przez
 okno na wózku i uciekłam do pokoju Matki,
 i zamknęłam drzwi na klucz. Było to tak
 instynktowe że mię umiałyby wyłomacze
 dla czego. Innać cała i białam się aby mię
 kto mi widział. Po drugiej chwili wybiegłam
 do drzwi Matki i Dymist obwin! — co to
 się zamysla? — Okrzyknęłam. Matka popatrzy-
 ła mi w oczy, pogłębiona po twarzy i powiedziała

ta łagodnie „et, kiedy tak, to dobrze się się schowa-
tu nie potrzeba aby kto mógł widzieć się tak
bardzo wzruszona. Widział telegrafować, ale tele-
gram przez pierwszego postarza pewno dopiero
wówczas otrzymany - nie widział o tem i jest
o desperacji. Preceptor się i do zabaw go trochę,
razem podadzą mu obiad. - było około 5^{ty} popołudniu.
Lata dżeka wyszłam do sali: On wrócił moją rektę
pocłował - „Pamiętam poprzedzając, nie widziałem
i znowu jestem niepodręcznikiem!“

Opowiedziałam na niego, tak był spalony, ciemny
jak arab, był to trochę jak odcięte brzoło.
Prawda, jak osmalony jestem? To z tej gorzkiej
„prejardelli“ i głasim - ale jakas by siłowa
- a pamiętałas o mnie? Wraci, musiałas
preceptorowi się przypadek, że mi otrzymał - też,
bratem roboty, którym razem koniecznie. Nie
mi się mi widzieć bez ciębie. Głas sam mi
wyprawił widzieć że nie ma co ze mną robić.
to co i dwunastu czy dobrze. Kto robił i
przyjechał? Otrzymał mi w oczach i skłonił
głową. Chodzi dwunastu przedziwny się do ogrodu
moje by drzewko cois by takie ręką? - -

Podał mi ramię i wyśledził do ogrodu przez
 żarów pod tę olbrzymią świetliką słonczec jakby
 uimistą altanę. Wiedliśmy obok siebie i
 dopiero zdobyłam się na powiedzenie: "A!
 już to dobrze że pan już przyszedł!"

Stawa był tak prosto że chyba u tonie murów
 znalazł się to, co go tak bardzo uszczęśliwilo.

Panienczko moja zwąruje, oszaleje, se męzi,
 "cie, toż ty pragnęła sięm ja przyszedł?
 et jakże to damne otropsnie - mi napisze,
 mi powie...! etle co mi sam, jestem - mam
 mi - swego kocha. Tyłto dla czegoś mi "pan"
 powiedziała precior to ty mój "słony pan"
 się nazwano. - "Trochę, obcy mi się wydaje,
 - muszę się oswoić" mówiłam nieśmiało
 patrząc na niego uszczęśliwioną. Młł, Młł

pacatował bocz mojej sukni i wrócił się do
 sali gdzie już otóżnił obiad podano.

Matka Kochana są słodką apopleksją swą
 ostatnią moje niegrabswo i oznaczenie.

On po swojemu, pełen życia, wesoły, humoru
 jakby wyśledził Młł domu zapomniał swoim
 życiem.

Było wtedy w Dynisbach mnóstwo domowników
krowich i gościnie i znajomych. — Dęba-
co szall był ciekaw, a samych panien siem.
Z przykrym witał się szall serdecznie jak i
jego witano. Jedna z panien podbiegła do mnie
„Aler Wando on bogelli!“ „Czy ja ci mówię
i Tiedy!“ „Ale jutro go do się w nim szallowa!“
mówiła zachęcała. — Wyniut Dęba sumiarze
mardowyl wcz. wzięt strzema na samionu i
obracal do szallu. „Kiedy ci się chłopere
przypadną moje stare czy — kiedy z ryconem
panny Wandy. — Pto: szeregii marz! bys się
i ciekawie roduł czy co? i ciekawie go serdecznie.
„To prawda, szepał szall, powiadać i niema
szeregii szallu. — szall — bo ja jestem — a jak
miej panstwo widzieć szall mi wiem i co
szall szeregii jestem. Ale to szallu do moja
szallu szallu, pomogła mi do tego ^{mówił wracając się do mnie} szallu
mi go mi ~~szallu~~ czy szallu szallu szallu
był n. p. Kreis-gerichts-Ronceptpraktikantem?
Szall szall — a on jak, wstał, witał
wchodząc co chwila nowe osoby, ciekawie moje

Stonci i był już jak w domu.

Karacz narażając namo rortyżł robotę - obrat na
do polkoj matki z północnem światłem. „Wier-
szysinsin musz tu stonierzi Litw, a ty mi po-
mierz - do południa będę rysować a poobiednie.
Do 5tej. potem będnym chodzie na spacer - Ale
podczas roboty, mój profesor będnie było mnie -
prawda? Mi zostawisz mię samego? Smutno
by mi było! - Wmieszalam się, potłaję, a kto
wzpari jak bylam szerszawa!

Tworzył wtedy obraz (widz) duch. Ličila wresz do
swej chaty gdzie rona dźwięk tuli, kopie na kule
około na Pomini. - Ktoż nie ma tego obrazu?
Kobieta ma bardzo wierne rysy moje i ręce.
Porównałam do tego ubrania podobnie. Raz
wczorajem poszłam wsię poszukać modelu
dziecka. - Analizę się u Kowala ładny dzień,
wacerek i tego samowilkim na dzień następ-
ny. Trzymalam go, ławalam, dawalam o kurej
calkiorki, aby go choć chwilami spokojnie
wtrzymać. - ciotka był rozpromieniony i rysował
z napreiciem. - W każdym rysunku musiałam
mnie „na szerszawie” zrobić podaj kreskę jedną

około w tym kółku i Montus Królka ja przyszedłem.
— Byłem mu pomocą, bo cy draperji zgromadzi
Był Moszyl na Wotylu — który porwał mnie
i spisanie wyzpujga na uimie, w zawirac. —
wszystko w jednej chwili. malęci umiatem.
Matka wchodziła do pracowni od czasu do czasu,
stawiała cichutko za jego krestem i patrzyła
z zachwytem na tę tatuość tworenia na tej
szybkości pracy jego, której ducha tak sercem
całem odczuwała. — Prawda jak mi to idzie,
mówił uciążliwy — ale to bez dzieci niepełni
inaczej — poprawiam, mąż mi mam za gross
fantazji aż mi wspomnienie niemiło! No! idź
się cztowitkowi na gładkiej drodze. tak zaliczaj!
to mnie niecierpnie — prawda? Malęci? pytał
jej patrzeć w oczy. — „Jednak niecierpniejsze jest
robić z takiego kłosa tak twórczą panien,
która iartowała Malęci. „O! nie, nie! nie trzeba
jej przedstawiać, mówić składając tonie — mił
mi uci, co to za cud, ten dziecinś mój. „Ja uci
dobrze, mówię Matka serdecznie, dawniej to jest
mój, ten dzieci niż Irsa i mam go jak mił. —

Tak pilnie pracował — bez wytchnienia — bez przerwy —
 — z wielką wytrwałością dotrzymując wypracowanego
 wku godzin. A takli umiał być poważny przy
 pracy, takli rozmysławczy nad uczuciemi ludzkiemi,
 nie, odczuwający boleści jakby objawieniem
 jałm. „Wróć do chaty, do domu, do domu. Bo
 jakżeby można mi wracać tam, gdzie wszystko
 najdroższe zostało. Ale ona go nie przekonała,
 żądająca tylko i smutna, nie wie si on
 nie iść, bo świadomość ta muciłaby być z,
 rejonu w obrębie gdań, wypaczą na jatkę nie
 można znaleźć pracy. — Pies tylko nie puścił,
 nie się krywa i niemożliwe płacze inożytkowo.”
 Mówił zrywając pochyłony — nagle podniósł głowę —
 „ale ona mi jest jeszcze u szczytu
 nudości — na druciu — czy ty pannusiu
 Kochan druciu — ?” a gdy się namyśliłam w
 odpowiedzi, szepnął szybko „bo ja przepadam —
 wargę, za druciami, kiedy mi się podobą czy tam
 czy brzdęce czy równo czy chore, byle druciu to
 już wystarczy, a kiedy pomyśl o własnem druciu
 to radować mi się pomieszczy w pierścionku Sen
 szczyt pragnień — moje druciu !” mówił przy,

inje na pierś ~~ramiona~~ jaski przyskaję z miłośnię,
ny jaski przedmiot do serca — ~~zamiast~~ ~~zamiast~~
am brochy, nie odrywam. Jęk jego zachwytów —
nie widziałam co i tem robić, co powiedzieć.
„Mile mi to było. Widziałam tylko że go to”,
chciał, że go Kochał potrafił, w sercu i mied,
le i. i. co by mu mile było to i mnie umiesz.
„Mile sobie wszystko umiesz mi bardzo.”
O 12⁴¹ o południe było o sals drugi śniadanie — osasami
osławat od roboty, cześć jej przynosiłam mu do pracowni
nie ~~przebiegi~~ ^{przebiegi} ~~przebiegi~~ ^{przebiegi} bardzo lubi. — Raz miał lekkie
chrypki i go poproszono do śniadania pośrodku.
„Koch. Kot dziś mi pić wódki — to nudne na
gardło”. „I mój by”, to miłko” i przeszedł
do sals. Dobry sals jai przy stole drugie flakty
i do wchodzącego kawolat, o swoje ręce. „Kawone jai”
pełna ~~przebiegi~~ i wychylił kieliszek. Po chwili wyszedł
uprzejmy pan domu i obrał się z pretenzją
do Dombaja, cześć panie Dzoniz cor to, zawsze
onię uprzedzacie, że się do mego Kochanego
gościa niesz napieć mi może — za to miłko
musicie postawić to inaczej pomyśl iście
tylko do ołwka sedy”. „I mick i Bóg broni”

Jeszcze na ustęgi "zawołał samemu i druzi spet,
nie kielin. Imi walo mi to broda, poslam
do pracowni i na magnesie oficyna Karyzowa,
tam dwa kieliski obok siebie i wylam.

Tyż more w pół godziny wrócić do pracowni
stwierdził w drodze spity nad robotą i niepo-
niost głowy. Wylam kieliski kielisk przedtem
wyłamał i wylam obok, na sobie.

Druciu! "zawołał po chwili, dla czego mi nie
przypomniała? a potem nagle z wybuchem
śmiechu, takimi słownymi kieliskami mi by wy-
brzoło to brzości o! takiem się śmiało z tego
zapomnieniem zupełnie i miałem nie być."

"Ale na przystość mi przypominać nigdy przed
o co prozę - wiem że dostrzegam przedmioty
niekiedy - ale i jeszcze moje miśki u'ys,
barera aby pamiętać "pamiętalam powiniem"

Profesor mój Kochanek ma słowność
mi można być za ostrym dla siebie za to pro-
zę u'isnu, Monicerni, Nas mi co rechner
na próbie, czy dostrzegam. "P. dla tego tyłko
mi potrafi nie rozmarai, ale dla zdrowia swego
iżerze sobie aby mi palił tyłko byz zysara diennic
Cochaszkajen często to pewno z palenia ciętego."

Dobre, Dobre, ale ja to zrobie abym wiedzial
i tyllko tyllko wypal. "Bedniam tyllko tyllko mial
jmy sobie diwnie - nizej, wiecj, a do czegitowania
Bedniam mial w pudelku. Salen yggana krowe
mi papirowy to tatwo kardiw."

Mo slieruie! stoi, mi wypalę nizej, wiecj na
tyy yggar diwnie - ale ja tyllko tyllko mial
murej sobie sprawi yggarnieru na yggar. Po
do polowy yggarnieru dotę - at i omieruosi
i higiena pmer cibiru mój pranie slieru - misie
upadowany - to pmer yggarnieru cibiru - ratem
kernem towarzystwem na spacer. Tyll to tyll
wesolo Arthur oziat wyzstlo i wyzstlich od
starych do diwnie, wyzstlichu równie yggar, serdecz
mi umiat się interesowac wyzstlich rozruci
zabawie, kardiwnu nuci tyllis cipte stow.

Był wtedy i Władysław w domu. - Ale widziałam go pra
wi - czasem tyllko wrócił moje uwagi, tyllko goru
przymiowu. - Wiedziałam doskonale i on tyllis afekt
do mnie crape ale tyll mi to nie upetnie nie
stchodnito i mi odpowiadalam na te pytańia.
Matce tyllko yggarnieru wniwiniu i tyllis rawnie
w zlym humore. Bo tyll moje diwnie omieruosi na

migo jesteś mi lastawa mi wiem czy to
robisz muzyłnie. ale mi widisz go prawie.

"Ater mładecko ja nie mi widię, iadych mi
mam planów, mi robisz tego umyślnie ale mi
niepł, o nim, nigdy - nigdy!"

To obywatelsi swoja drani go olać nie, będi gnuśna
z nim to się aspiłłwi, mówila mała łagodnie.

Poproszoniu wróciłam do spiżarni i zostalam tam
Władysławowa. Chwył mi, za rękę - popatrzył Amaro
i zawołał "Drogo o chwilę rozmowy panu Władisław".
Pamiętna słów młodejki powiedziałam - "Drogo"
ale wywołam rękę i chwiatem wyjsi i spiżarni.

- Ma - tu - zaraz - muszę pomówić i panu.
- W tej chwili wrócił mi humor. "Jaki?"

maję mi w salonach o każdej chwili alijst
pan wroce. Sęte a Sęte w spiżarni? Moie
pan głodny? Kaskpię młodejki, i podam
jaki pretekst."

"Ater to szatan i pani prawdziwy, prawie
pani widzi że ja -

"Ułożem sobie dramatyczna scenę dui
odegrai," dołnierzyłam wesoło.

"chgli si, pani." "nucit gwaltownie, jeriti pani
tyci i dam su odprowaditi ad tego co zamierz
tam powiedzieci. Kucia moje mogą iść w raparz
z Karidem - nawet -

Jytko mi i kimsi Mofo ja Kochani "nucitam
"nucitplawie, bo miż gniwato ie byzmaję
reky na Mlance, drogi, mi do dnu i rasta ję
a Arthur crottat na bulku do wybierania
ogrunku.

"Duc mi, pan, reaty mi pan Kiedzi
v wolnej chwili dopowie - kres si spie,
sz. Bedni pokre doszi czasu na nasre
porozumienie i tadnijszy teren su majdnie.

"Prone, mi, do ostalernowci mi doprowadzai"
sytkat Mlac. o najwyszym rozdarminiu.

"O, widni pan to pi mi ma sensu "nucitam
miche dnie

"Mi porwote, aby pami kucia moje deptatu"
zawolat nucage si, ka mnie.

Duc mi, pan, co pan chce "zawolatam z gniwem
"gy mi, jednat obgy uilowat, glosny palnetam

28
mi policerek. Oni wiec jall mi sei, na
salk energii rebrato. Prucilam sie ku
Dziwionu jai ~~dygnatam~~ Wlancu, gdz on misp.
Dianie chuzit mi, rebami sa ralk i
Krew straza lancet. -

Wkuzilam do mojej polkoja ramstretam sie
na Wlucz i rozuzilalam sawizuppe ralk
chustka. Mlomonu nawet Mader mi powiem
o dem. Sama sobie dam rade. Imartwila by
sie. Preset, strach narobitly awantury.

Mlomonu me powiem. - Buzdrit mics
du pieting Wladia. Oni jidnej mizli sympraji
lub liscosci mi mialam.

Rawotalam lollaja. Karalam kall, odnie
do pracowni i powiednie i sie sie prebiram.
Musiata do istotnie, do suthnia Kwiq byla
poplamiona. Karas. Sei radwonione do stolu.
Glediatam miedzy chatka i strachem.
Oni moglam wiec utrzec sie ralki Wlora
pod opaskę moim su Wlawaia. "Co ci to
Dziwion zapytali chatka i Kof jednoczoscia.
"O. Probnostka - Drazniscie sawinglam ralk

inaczej mi rostał. „Ale gdzie, z czego, kiedy, przez
kogo się pytała.”

„Droczym się i drasnęł mi.”

Widziałam jak o tej chwili Wład. ruszał się i Włes-
ta i usiadł napowrót.

Włes. „Pytała kłama, pewno Djani
- serce ma młode to kłama sta.”

Nie potrzebowałam odpowiadać bo broniłam
repli Włes. cichość Włes. nie chciała ożge-
nzi. - Potem obiad i to nimila sprawa
o ogólnej rozmowie upadła.

Do obiadu wychodziłam z sali, za mną cichość
gdz o drzwiach Włes. stał chwyłt mi, za replę.

Arucitałam się nerwowo, przeleżałam się.

- „Co to?” spytał cichość mnie go
Dionni.

„Czekaj pomówię z panią” mówił sam ten.

„Cóż to tak nagłego było tego przesłania - na
co tak wnet go gonać? pytał iartobliwie str.

Opadł na podłogę uwarniej - przyskoczył ożge-
go pod ramię „Pan wybierz się zartobliwie, panią
o tej rozmowie” i poszedł go do ogrodu.

Po jaskrej chwili wrócił wesoły śmiejący —
 „Kur! Dnie będą miał spótki. Wzobraci abci
 świadczył mi się o aibie! Alti so jedyne
 o swoim rodzijsa — czy onelat? — O! Le
 diuim głowy tracę za sobą! A ja salki-pzo,
 ny jerssem jaskzy miż kto na sto Moni wadit
 ie moja jersse się troche, na karku szyma!
 Dat mi słowo ie usamije swój spótki — ok
 mi go ial surerse!

„It mnie wale mi "nucitam nichytnia.
 „Wier diuim jedyim kono — Alacerta
 jowolita jedyim do węgla" Wbratara si
 do Monia a goj wstam, jui Dobora i Angulke
 jowolita szyma szary Jan jowolita.
 Jowolita jowolita. On salki karku wstam
 na Moni, jowolita jowolita o Moni jowolita
 jowolita. Wjowolita w las, o cieni jowolita
 jowolita. Jowolita o Moni w wjowolita
 jowolita szary. Alti jowolita jowolita
 jowolita się wjowolita: Taki salki salki
 salki Moni i zapachu, jowolita o salki
 salki jowolita. Jowolita wstam — wjowolita
 Jowolita i jowolita go nime jowolita.

„Dziśkuj, Dziśkuj” wstał ucieszony. „Ile miros”,
tęż o dachu, wzywałki kłaniał się oddam — wzywa
ci na drogę życia. — Tęż pracował bez wytchnienia
bez odpoczynku na kłaniał dla siebie — na kłaniał
w nie widzący nieszczęść — w mi nieszczęść. — „Stwier
dził chłysto — „moje już wracai trzeba” powiedział
„O! słońca jeszcze” prosił Arthur — niech ję
ese chwile, spowzwała na ~~fik~~ kłaniał kłaniał.

— „Stwier słońca — „ale teraz podziemy” z w tej
chwili opatrzytam się ci zgubiam jęci na
porozumiał opierus o srebro oprawy —
mariliśmy naktai o kłaniał, wracai patrzy
nawetnie Arthur go malast ale już dobry
mrok był kłaniał wracai do domu.

16 lat minęło od tej chwili a pamiętam się drogę —
wiorow. kłaniał na mielibie od zachodu — wzywa
odeinaję się sylwestra wioski na kłaniał. —
Osiarzysta drogę — kłaniał go drodze przed kłaniał
str. wzywał kłaniał i jego wzywa, pełną ducha
fryzjonomii pochylaję się co chwila na mnie.
Kłaniał się przed ganek jęci wzywał kłaniał
póź kłaniał. — kłaniał nawetnie wstała kłaniał.

— patniec Dęba ję wórell rapręde Karat abg
was smutkai — satta ję bytam mierzotkoj na
gędri moirna satta dęgo bawii. — Tędlińg Dę
słota a matka łochana jesure Arthurowi po
riechu osobne jęllis karanie prawita Kłirego
ze struchę wystuchiwat. „Tytko Dęciowai ani
słowa” prorit u słowionami rękami na w ana
Dobrosłiwie głowa, ślinita.

Miałam tam wtedy łochawego gęra sabawne
mieszczone stworzenie Kłire. ~~Kłire~~ Kłire. Kar
ogreot sa namni do ogrodu. Proszitan Arthura
abg go chwile pilnowat, wotat jednat sa mna
pobude a my jęra postawil pociwiego Dębaja.

Stal starowina machaję sę na dęgim
głuchu i pilnie patnę na powierzonę sław.
Ciemnawo ję byt. Wracamy sa chwile. Stęgie
ję ? pytanę. Oł sa sędria powiada Dębaj. Była
to jednat Kłebowina tytko a ję usiell —
mępadł. — Dębaj byt u desperaczi Arthura
u rozpacz — smutkai — Karat i łacharniaani
mępatrzywai rowę ogrodowe, onacrat nagrodę
znalarecz — mi mi pomogto prawyt mętkęgt
ber stawa.

"Mi marło się ożenić z nią, - Marę i drugiego jej
 ślupai i sam go wziędłby, - albo inne jakieś
 skradzionstwo fakti ci sprowadę - matkę
 albo co "pocieszał mię załkputang.

W parę dni później wytknięty obraz i zaraz
 się zabrat do ostatniego "w Kopalniach" - Kłesatam
 do tego. I w tej chwili profil mój, charakterystyczny
 wycięty w kamieniu był modelem.

"Wtedy trzeci raz dopiero ona biedna
 - teraz jest u męża niedole - Jakiż to on
 zabije - trzecio zabrali go samowolnie -
 dosze i go nimma - mówił kłesząc sam z
 zrzucenia. - Zostaje jej jedynie pocieszenie,
 na strapienych Wira, czyja a Wira z młoda
 jej się pojawia. Włara nara siozła w ten głę,
 kłesła Włara o narodzie i nimma missergiera Włara
 by je jeszcze mi pokazywało! -"

Popołudniu gromadę wybraliśmy się do lasu
 na Magdalenkę. - Arthur fakti był porbowany
 musiał dowcipy i koncepta na wyszkie strony.
 Wziął mi faktiś miaropominajek na łęce.
 Podkuzła Włara i zapułała Włara - "O mnie

pan Książko mi da??

Daruje pani, ale wszystkich w na całym
 "świecie rosną jessere dla mnie za mało."
 Wzra się rozumiała, o to dopiero, sprowadzając
 się galanterji od rathochanżik. Skierosny
 Pan jessere.

"Do usług pani" nacil stothin-vezoto.
 W lesie kół utworzonego sąga sosnowych drzew
 utworzili obłozymi stas galzri przesuwające
 wszystko cactopaleniu. Obserne wolne
 miejsce domalato bez obawz podniewia efekt
 tego ogniska w malowniczo plonęło w pomni,
 ku wiecrownym. — Doj plomieni na dobre
 rozgorzał — wnet Władysław od strony nie
 palceci się, na sąg i zaczął mówić jakby
 Huz na stobie — słowa przegnania. — Wcale
 do swary mu sam było. Dłaz, słuszny, bajne
 czarne włosy w ognisku rozrzucone na
 ramiona nadawały się dobrze do tej awanturki,
 owej sytuacji. Słuchałam obajętnie jak z
 poca plomieni to przegnania w wymownych
 padato wyrazach. — Wzle — to mot — dym —

krzyk. - Glas się usunął a Wł. runął głową
w posrodek ranewia. - cchi potrafił opisać
męczarnia naszego - wryszył na chwilę strach
i kłopotliwości - strach był bez namysłu
rucił się przez płomienie - młot, ~~na oko~~
mgnienie widziałem jak z precyzją strona
wydławił go na wolne miejsce -
Wł. jak uderzył ocalat bez najmniejszego
ranienia - wosk był, brzo i nos
zupełnie były osmolone i kilka poparzeń
płamami czerwieniły na poczerwionej
i amaranowej twarzy. - Popadniętym na strach
szła własnie drogą iedną do Krynicy w była
tu w pobliżu, mierzając się chustką, aby
Wł. umyć. Gdy się podniósł spostrzegłam
dopiero że ma z czoła po twarzy spływa krew
kroplami - podbiegam ku niemu ~~Wł.~~ co
sobie "mówiłam chwytając młotek chustkę w
powietrzu i stawiając mnie na czoło. "Krew
pyszał odwrócony - ani czołem - zajął się mi

"Jallaś tam w ognie drasnet." A ja już nie
widziałam ani popieconego kłosa, ani zabawia-
jącej o jego oczach matki, ani nie było by ciem-
niejszą, straż w farbowata ~~chustki~~ chustki. "To
nie dzieci, to nie boli nawet. Mnie patrz się
na krew, tego bardzo wiele osób nie może zmieścić
i być jadalna - a mi ma czego." Start się
chustka przyszywał drasnięciu dloni i po-
chwili przestało się krowie. Mnie już to wypra-
kło tak zmęczyło, że już smutna byłam i
mogłam się z tego obłąkać, mimo że kot z
powrotem w doskonałym był humorze. Matka
z kłami dręlowała mi za Władysława a ~~Wład~~ sam
drzewo niezgrabnie upewniał mi, że to było
przypadem, abym mi myślała i ~~co~~ "co innego".
Pocieszyło mi, że stomaczenie i powiedzieć
i jaskółkowitą ostrawaganię mogłam. "A
kto jego wymyślił, to przecież sama zawsze kłami
mi daleka, aby się chiał igrem upieć."
"Jutro sobie głowę łazę ogółki" mówił chumoro-
"O, to i zdrowo i ładnie." iartawalam ^{tylko i} epoka
"i potrzebę bo wtory asmalone." -

15

5/10/74

